

סמ"ר סביאטקובסקי אילן

5428659

בן ילנה ופיוטר

נולד ב- ו' בתמוז התשמ"ט 9.7.1989

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- י"א בניסן התש"ע 26.3.2010

בעת פעילות מבצעית ברצועת עזה.

אילן סביאטקובסקי,

בן ילנה ופיוטר. נולד ו' בתמוז התשמ"ט, 9.7.1989, באוזבקיסטן, אילן הוא בנם הצעיר של ילנה ופיוטר. כשהיה בן ארבע וחצי עלתה המשפחה לארץ. אילן למד היטב את השפה העברית והקפיד שלא לדבר יותר מדי ברוסית. "היה פטריוט של המדינה". אילן היה תלמיד מצטיין אשר קיבל מדליה שעליה כתוב "הכי חכם". כשהיה בכיתה ד' עברה המשפחה מחולון לראשון לציון. התקבל לבית ספר "יפה נוף" ושם הכיר חבר לכל החיים. סיפר חברו בן חאיר על אילן ז"ל: "טוב לב פשוט טוב לב, הוא היה אמיץ, בעל ביטחון מין סוג של מנהיג שנותן מוטיבציה לכולם". משאת נפשו הייתה להגיע לחטיבת גולני.

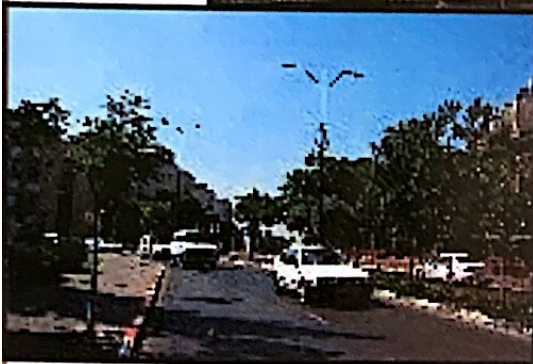
אילן היה מה שמכנים בסלנג הצבאי "מורעל", ראה בשירות הקרבי שליחות ולא חיפש את הדרך הקלה החוצה. קרובת משפחה אמרה כי אילן סיפר לאמו שהוא לא מפחד למות ושזו המדינה שלו. ההורים תמיד דאגו לו, הוא לחם במבצע "עופרת יצוקה", אימו לא רצתה שהתגייס לגולני אך אילן התעקש כי הוא נשם צבא. אילן נהג להתקשר לביתו מידי ערב ולעדכן את הוריו לשלומו. ביום י"א בניסן התש"ע, 26.3.2010, נפל אילן בעת פעילות מבצעית ברצועת עזה. חוליית מחבלים הפתיעה בטווח קצר וכדור שפגע ברימון של רס"ן אלירז גרס לפיצוץ וכך גרם למותו של סמ"ר אילן ורס"ן אלירז. חברו הטוב ואדים סיפר: "לפני שבועיים קיבל אילן ז"ל את דרגת הסמ"ר ובעוד כחצי שנה היה אמור להשתחרר מהשירות, קבענו כבר שניסע להודו ביחד. קבענו שהוא יחכה כמה חודשים עד שאני אשתחרר, ואז ניסע ביחד אבל עכשיו נהרסו כל התוכניות". אילן הובא למנוחות עולמים בבית העלמין הצבאי בעירו ראשון לציון. הותיר אחריו הורים ואח.

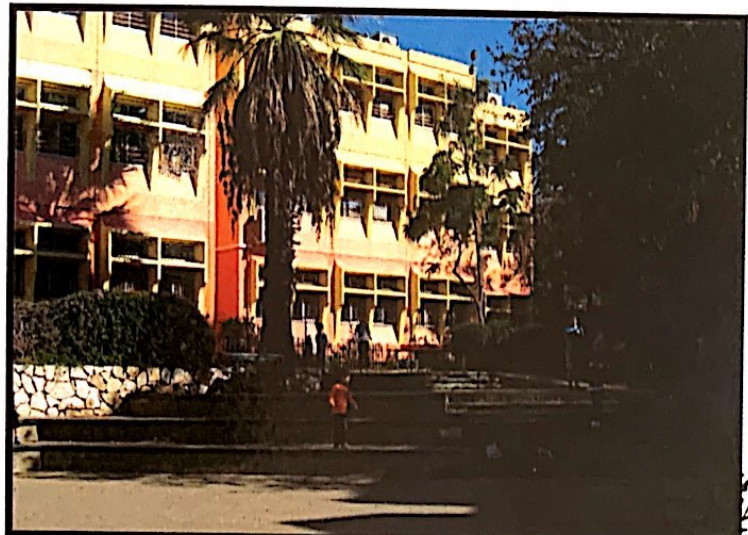
מקום מגוריו

ביתו של אילן ז"ל בראשון לציון

בית הספר "יפה נוף", בו למד
אילן ז"ל.

גדוד 12,

גדוד 12 הוקם ביחד עם החטיבה כולה. תרומתו במלחמת העצמאות, במסגרת תוכנית ד' לוחמי גדוד ברק השתלטו על עמק הירדן (צמח, קיבוץ גשר) וכן סג'רה ומורדות הר התבור.

בשבוע הראשון לאחר הכרזת המדינה ניהלה החטיבה ועימה גדוד 12 את הקרבות הקשים ביותר שידעה החטיבה מעודה כנגד האויב הסורי. לוחמי הגדוד ניהלו קרבות קשים לבלימת צבא קאוג'י. זו הייתה מערכה קשה ומלאה אבדות. בלילה בין ה-9 ל-10 1948 כבשו כוחות ברק את כפר סבת (שדה אילו כיום) אך נאלצו לנטוש אותה בשל התקפות קשות של צבא ההצלה של קאוג'י. במבצע "קדש" נטלו גדוד 12 חלק במבצע "הר געש" – פעולת תגמול גדולה כנגד המצרים באזור הסבחה וואדי סירן בנובמבר 1955. במבצע זה כבשו גם את וואדי סירן. הגדוד כבש גם את מוצב 29 במהלך כיבוש צומת רפיח ונשלח לכיבוש מוצב 27 שנכבש ללא קרב. במבצע זה איבד הגדוד 3 חיילים ונפצעו 48 חיילים.

במלחמת ששת הימים השתתף גדוד ברק באחד הקרבות הידועים ביותר – כיבוש תל פאחר. הקרב לא התנהל כמתוכנן ומפקדי הכוח נאלצו לשנות את תוכנית הקרב. כיבוש תל פאחר היה קרב קשה ועקוב מדם שבמהלכו נהרגו ונפגעו כמעט כל קודקודי הכוח הלוחם. הקרב הוכרע בסופו של דבר בזכות אומץ ליבם והדבקות במשימה של מפקדי המושנה – סמלים, מכ"ים ולוחמים פשוטים – שניים מהם הם טוראי דוד שירזי וטוראי אפריים יצחקין אשר קיבלו צל"ש מהרמטכ"ל על אומץ ליבם במערכה על תל פאחר.

בתקופת מלחמת לבנון חיילי גולני וכן גדוד 12 השתתפו בתהליך הפינוי של צה"ל מדרום לבנון.

בליל ה-8 בדצמבר 1988 השתתף גדוד ברק במבצע כחול וחום. היה זה מבצע משולב בעומק שטח לבנון שבו נטלו חלק כוח של גדוד 12 שבראשם המג"ד אמיר מי-טל וכוח של שייטת 13. מטרת המבצע הייתה היסול בסיסי מחבלים בעומק דרום לבנון. כוחו של אמיר מי-טל מגדוד 12 נתקל במחבלים, אמיר נפצע תחילה ומאוחר יותר נפטר מפצעיו. נפילתו של אמיר גרמה לניתוק קשר בין הכוחות ובסיום המבצע היה צורך בחילוץ כוח שנשאר בשטח וסופו של דבר הגיע בבטחה לשטח ישראל. מאז ועד היום עוסק הגדוד בפעילות שוטפת (למעט אימונים), ביחודה ושומרון, אזור חבל עזה ובהגנה על יישובי הצפון.

"ברוך ברק ותפיצם שלח חציו ותחמם"

בא"ח 1 בסיס אימונים חטיבתי בו שירת

כניסה לבא"ח 1

מגורי גדוד "ברק" (12)

מסדר

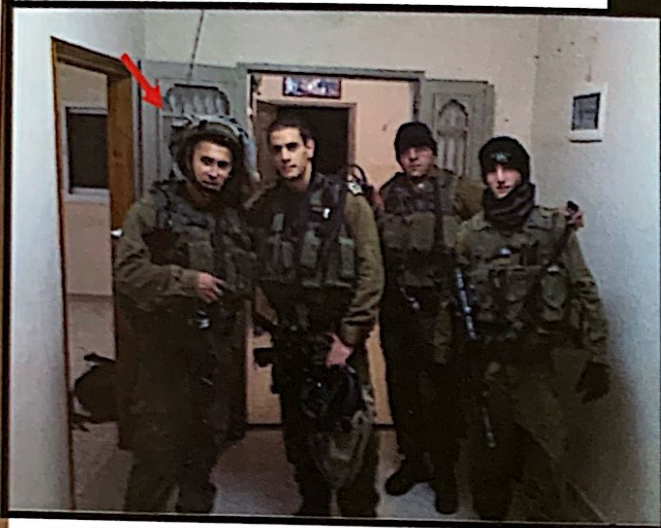
מגורי החיילים

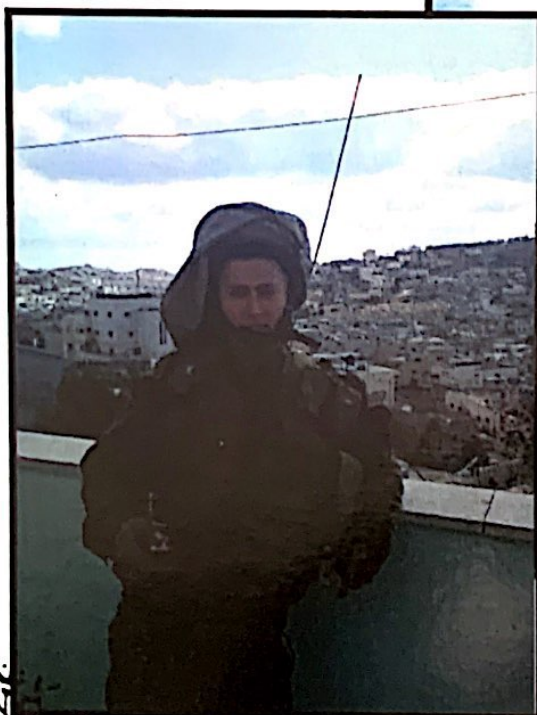
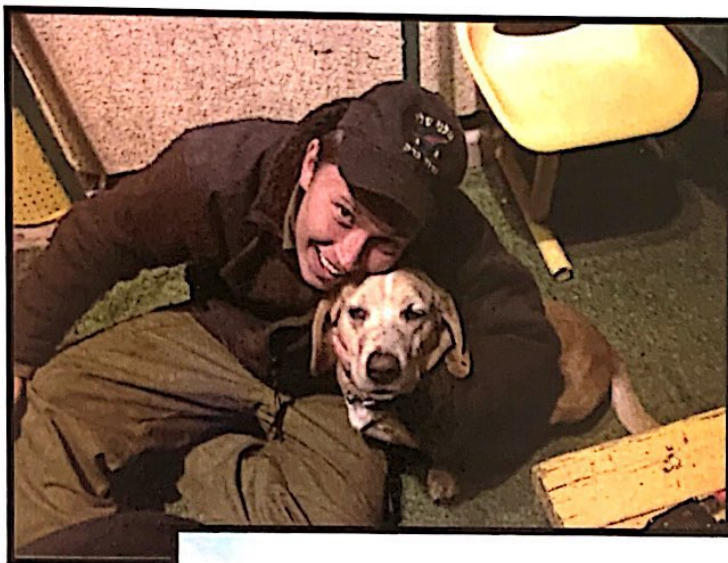
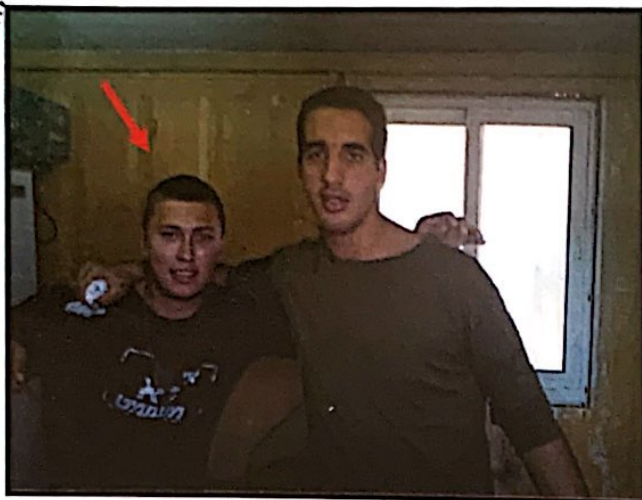

באימונים

בעת שירותו הצבאי עם חבריו

מפת הקרב שבה נלחם
סמ"ר אילן ז"ל

תיעוד תקרית

טנקים של צה"ל חוצים את גדר המערכת לדרך עזה צילום: דודן 2

מתוך התיעוד של חמאס: לוחמי גלמי רגע לפני התקרית

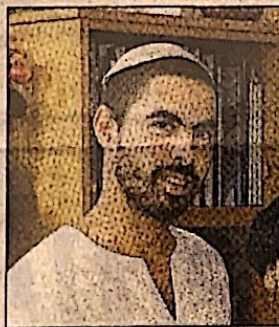
חמאס פירסם תיעוד תקרית הירי בכיסופים בסוף השבוע

באיכות נמוכה וללא קול תיעד ארגון הטרור חלקים מההיתקלות שבמהלכה נהרגו רס"ן פרץ וסמ"ר סביאטקובסקי • גורמים בצה"ל: הסרטון מעיד על אכזריות חמאס ותו לא

כי הסרטון צולם לאחר התקרית, מעמדת תצפית של חמאס, וכי בצערה בו עבר דת עריכה שמטרתה לנכס את האזהרות למקרה לחמאס, בעוד אנשי החזית נמנו עם הג'יהאד.

בצה"ל לא מייחסים חשיבות גדולה לסרטון. גורמים צבאיים ציינו בשיחה עם "ישראל היום" כי "על פניו, הסרט נראה אמין, אולם הוא מטושטש ורואים שהוא צולם מרחוק ובאיכות לא גבוהה. לא רואים שם פיצוץ ולא רואים את האירוע, זה נראה כאילו משהו שמע יריית וצילם את סוף האירוע מרחוק. אין לסרטון פסקול, אבל נרמה שהוא אחרי שלב האש. הסרטון מעיד על אכזריות של חמאס ותו לא".

בתוך כך, בצה"ל ממשיכים בתחקיר האירוע, וזה עתיד להסתיים בימים הקרובים. יש לציין כי ישראל סרס הגיבה לתקרית הקשה או לירי רקטת הקסאם משטח הרצועה בימים האחרונים. בתוך לה התגובה הרשומה, ככל הנראה בשל תנאי מזג האוויר, וכעת מצפים לעיתוי מתאים שלא יפגע באוודות חג הפסח. כמערכת הביטחון מציינים כי "ישראל שומרת לעצמה את זכות התגובה".

רס"ן פרץ

סמ"ר סביאטקובסקי

בק בין הורדע הצבאית של חמאס לד רוע הצבאית של הג'יהאד האיסלאמי, פלוגות אליקדס, על הקדריס לתקרית הקטלנית. בחמאס טוענים כי הסרטון מוכיח כי הם תנועה "שמסוגלת לשאת נשק ובו בזמן לבנות את המדינה הפל-שתינית, על פי העיקרון יד אחת אחד ות בנשק ויד שנייה בונה", ומוסיפים כי התיעוד מבהיר שוב שההתנגדות הפלשתינית קיימת ומסוגלת להכאיב לאויב. בג'יהאד האיסלאמי טענו מנגד

שטח ישראל, אל אמבולנטים. כוחות סיוע וחיפוי נוספים מחכים ללוחמים מעברה השני של הגדר. על התיעוד אחראי תצפיתן של חמאס ממחלקת ההסברה של עז אדין אליקסאם, הורדע הצבאית של האר-גון, שתיעד את התקרית ממקום בטוח במרחק של כמה מאות מטרים ממקום ההיתקלות. הסרטון, שצולם ללא קול ואינו מתעד את הירי עצמו, מתפרסם על רקע המא-

דו כביא וליכר שובכ

המשיכה ימים לאחר ההיתקלות הקטלנית בגבול רצועת עזה, שבמהלכה נהרגו סגן ממקד גורד 12 של גלמי, רס"ן אליחז פרץ, וסמ"ר אילן סביאטקובסקי, במרכז חמאס תיעוד חלקי של תקרית הירי.

בסרטון נראים חברי חוליית החמושים מתמקמים סמוך לגדר המערכת באזור מחסום כיסופים וממתנים. בהמשך מתועד רס"ן פרץ ורצה את הגבול לתוך הרצועה בראש כוח שמונה 20 לוחמים. כעקבותיהם תוצים את הגדר שני סבי קים של צה"ל, נכנסים לרצועה בעמדות חיפוי לתגבור הלוחמים, או, כך לטענת חמאס, מזהה כוח צה"ל את החמושים ונפתחים חילופי אש בין חברי החוליית לבין לוחמי צה"ל. רס"ן פרץ וסמ"ר סביאטקובסקי נהרגים, שני חיילים נר ספים נפצעו. קטע זה, יש להדגיש, אינו מופיע בתיעוד שפירסם חמאס.

בתמונות מאוחרות יותר מתועדים הלוחמים מנסים, במשך דקות ארוכות, להחיות את הנהגים ולייצב את מצב הפצועים. בהמשך הם מועברים לתוך

הסופ"ש האחרון של אילן ז"ל

הסופ"ש האחרון בעזה הפך לאחרון בחייו

סמ"ר אילן סביאטקובסקי התקשר ביום חמישי לאמו, אמר לה שהכל בסדר ושעוד רגע זה נגמר: הגדוד שלו יוצא מעזה • למחרת נהרג בתקרית

הנשיא נחם את משפחת צ'פין

"הצבאנות הזו לקפץ לחופות עם התחושה כי מי שיהיה הראשון הוא זה שינצח ויפגע אסון היא הדבר שהגיע את גביראל". כך אמר שלום הנשיא שמעון פרס בעת ביקור תנועת נחמ"ס משפחת החייל גביראל צ'פין ויל, שנהרג מאש כוחותינו במהלך פעילות מבצעית בעזה לפני שבוע. "אני שמע שאחיו הצעיר נהרג לשירות קרבי בצה"ל נמצאים בעלייה מוסיכבה כוז לא קטנים. זה מתחיל מודיעין זה מתחיל מהבית. עם צריך להיות גאה שיש לו ילדים כאלה", אמר הנשיא להוריו של גביראל ויל, בת עמי וברנסי.

יו"ר יכ"פ וצ"ח שירישי

להגיע. אבל הוא כבר חיכה לשידור כדי לצאת לטיול עם חברים, לנצח, לנצח את הראש. עכשיו הוא הלך לנצח, לתמיד. "העדיף שמו על שתיקה והתקשר לרבר. "עכשיו אין תג שמת. חשבוני שנגמרו הראשון כי הוא עזב את האזור", קוננה האם, ילנה.

עשרות חברים התקבצו לפגוש שוב בבית משפחת סביאטקובסקי בראשון לציון. וארם, תב"ל, ספר: "הג"ר שלי הוא זה שצריך בשבוע הבא להחליף את החבר'ה מגלגלי. צחקנו עם אילן על זה שאני צריך להחליף אותו. הוא אמר לי שבעוד חצי שנה הוא משתחרר, אבל הוא מחכה לי שגם אני אצא ואז כבר תוכלו לתכנן את הטיול למורת הדועק, אולי להודו עם חבר נוסף. והוחלט של סביאטקובסקי תיערך היום בשעה 13:00 בבית הער למין בראשון לציון.

אילן (במרכז) עם חברים. תוכנית את הטיול שאחרי הצבא יצאה לחופשות נחמ"ס

השומר. לפני הגיוס עבר כחצת בגדים חסך כספי. "נחמה לו חצי שנה לשרת", הסיף אחיו אריק. "לפני שבועיים העלה לדוגת סמל ראשון והיה מאושר. הצבא, והתקשר אלינו כל הזמן כדי

שלושי דיאז

יכמו שעשה כדור יום, אילן והתקשר ביום חמישי הבית והאבי לאבא שובל בסדר, רשעה, זה השבוע האחרון של הצנחן שלו באר וור עוזי. כך סיפר אתמול אריק סביאטקובסקי, שאיבד את אחיו סמ"ר אילן (21) בדחתקלות עם חברי חבלים ליד ביטחון.

אריק סיפר כי אבא, ילנה, לא רצנה שילך לקרבי. "היא אמרה לו שיהיה, אבל היא אמר שאין מה לראות תמיד אמר את זה. ביום שיש, עד לפגוש שרב לא ידענו ששה משה כי לא שמענו חדשות, עד שהגיעו אנשי קצין העיר".

משפחת סביאטקובסקי עלתה לארץ בשנת 1994 מאוקראינה. אילן למד בתיכון עמית עמל בראשון לציון ובמגמת אופטיקה בבית הספר עמל חל

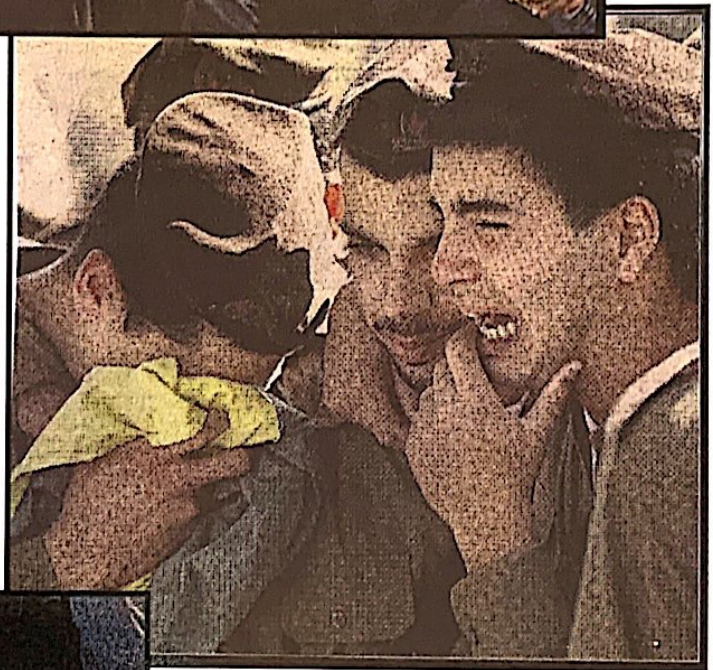

דרכו האחרונה של אילן ז"ל

הוריו של אילן ז"ל
והאח אריק

חבריו של אילן ליחידה

בהרכב חסר

חבריו של אילן מספרים

לוחמי גדוד 12 עזבו את גזרת עזה, אבל מחשבותיהם עדיין שם: בעודם מתאקלמים במחנה החדש שלהם בגולן, הם מקווים שלפתע ישוב לחיהם סמ"ר אילן סביאטקובלסקי ז"ל, שנהרג לצד הסמג"ד רס"ן אלירז פריץ בתקרית בכיסופים. "הוא תמיד היה מאחר", מסבירים חבריו ומחפשים אותו מאחורי כל דלת שנפתחת.

כשמסתכלים מרחוק על מחלקה 8 פוסעת לעבר המבנים של הפלוגה המסייעת בגדוד 12, של גולני, אי אפשר להבחין שמשהו בה שונה. החיילים סוחבים את התיקים שלהם כמו כל החיילים האחרים עם פרצוף קצת שבוז וגב קצת עקום. רק שרואים איך הם חולפים ליד המחלקות הנוספות וממהרים להיכנס לחדרים בלי לישר אליהן מבט, ההבדל נעשה חד ובהיר. אצלם זה לא שביזות זה עצב. החיילים מדברים על אילן ועל הסמג"ד. לאחד יש שם ולשני יש תפקיד. הם עדיין לא התרגלו לקרוא למפקד שלהם בשם הפרטי שהוא קיבל בחזרה אחרי המוות, השם שמודפס בעיתונים, אלירז. הם זוכרים את הסמג"ד, הדמות הסמכותית, זה שהיה מקפיד איתם על כל משמעת והולך לפנייהם בפעילות. לחיילים הרבה יותר קשה לעכל את המוות של אילן מאשר את המוות של הסמג"ד, מסביר המג"ד, סא"ל פני יוסף, יש ביניהם סוג מסוים של ריחוק, המוות של אלירז בעיקר השפיע על המפקדים. זה חידד למפקדים הזוטרים את העובדה שאנחנו לא בלתי פגיעים. לפעמים למפקדים יש תחושה כזאת, אחרי שהם עברו כמה אירועים ולא נפגעו. המוות של אלירז גורם לנו לעצור ולחשוב, אוקיי, אני מ"פ או מ"מ אבל גם סמג"ד יכול להיפגע.

תמיד אילן היה עושק אותי בסיגריות נזכר סמ"ר בר פיטוסי. וגם באותו יום הוא ביקש סיגריה הוא שכנע אותי ואמר לי לך תדע אולי נמות עוד הלילה. בהלוויה של אילן הלוחמים לא לחמו בדמעות, המפקדים ראו אותם מתחבקים, בוכים. הדמעות זלגו המפקדים באו וצעקו תרימו את הראשים, מספר סמ"ר אסף אלון. השתדלנו להרים את הראש, אבל פשוט לא שמענו אותם. חברים של אילן מספרים שעד ההיתקלות באיזור כיסופים, הם בכלל לא ידעו מה זה פחד. בעופרת יצוקה הלכנו בעזה כאילו כלום, צחקנו על חמאס שהם פחדנים ושהם ברחו מאיתנו. בכלל לא הבנו מה הסיכון ולא פחדנו באותו יום שישי.

המג"ד סא"ל יוסף יודע שלחיילים קשה לחזור לשגרה וכי היו קרובים מאוד לאילן. עכשיו הם באימונים. כמג"ד, האירוע היכה בסא"ל קרוב מאוד. הוא איבד את הסגן. בסופו של דבר מפקד וסגן חיים ביחד באותו חדר. החיילים חווים את המוות שלו בצורה שונה מאשר אני. בשנותיו בגולני, איבד יוסף כבר לא מעט חברים ומפקדים. וזה נעשה קשה יותר. היום כשאני נשוי עם ילדים אני חווה את זה אחרת. אני מסתכל על המשפחה השכולה בצורה אחרת. זה קשה יותר. המג"ד מספר כי לסגנו היתה תפאורה משרדית זהה – עם הבדל אחד. לאלירז היה קיר כמו שלי, אבל במרכז הייתה לו תמונה של אחיו שנהרג, אוריאל, קיר נוסף היה מלא בתמונות של אשתו וארבעת ילדיו. אני יכולתי לשמעו אותו מפקד בטלפון על הגזרה, נותן פקודות בצורה נחרצת וקשוחה, ואז עושה קול מצחיק, והייתי מבין שהוא קיבל שיחה מהבית ומדבר עם הילדים. יש מפקדים שמדברים עם הילדים שלהם כמו עם החיילים שלהם.

ישראל חברו של אילן מספר כי היה הראשון שניגש לאילן כשנפגע מכדור. ראיתי שיש לו דם על החולצה, ושהוא קיבל כדור בכת, אמרתי לו, אילן תראה וואסח, כמו שרצית, כדור בכתף יתאים לך כדאי להראות לבנות בים. לא חשבתי שהוא מת. רק בהמשך הבין ישראל שהכדור חדר מהכתף עד לחזה – והרג אותו. בהתחלה המ"מ

לא האמין לי שאילן נהרג הוא חזר ושאל אתה בטוח שראית? עד שהוא ערער אותי. אמרתי לו שאני כבר לא יודע. אבל הוא ידע, אילן נהרג. בתוך החדר מתעורר דיון על חוסר המזל, שהכדור ההוא פגע דווקא ברימון שהתפוצץ בכיס של הסמג"ד, והכדור השני פגע בחזה של אילן דרך הכתף, למרות שלבש אפוד מגן. זה עניין של זווית. מישו אומר. אל תגידו אם ואם ואם, מתערב מישו אחר. זה לא יעזור. היו אנשים שהשתגעו. דפקו על הגג של הספארו, בעטו בעצים, באבנים, בכל מה שהיה שם. כשחזרו לבסיס לפנות בוקר, הוכנה להם ארוחה, ואף אחד לא נגע בה. גם לישון הם לא הצליחו. זה היה כל כך קרוב, אומר אחד החיילים. זה היה יכול להיות אני. אמא שלי אמרה שמצד אחד היא בוכה על אילן, אבל היא מודה לאלוהים שזה לא אני. וחייל אחר מוסיף, כשהגעתי ליל הסדר, דוד שלי אמר לי בשקט: קיבלנו אותך בחזרה. תגיד תודה ותשתוק.

